

2.3 Η μουσική πρωτοπορία στην Ελλάδα

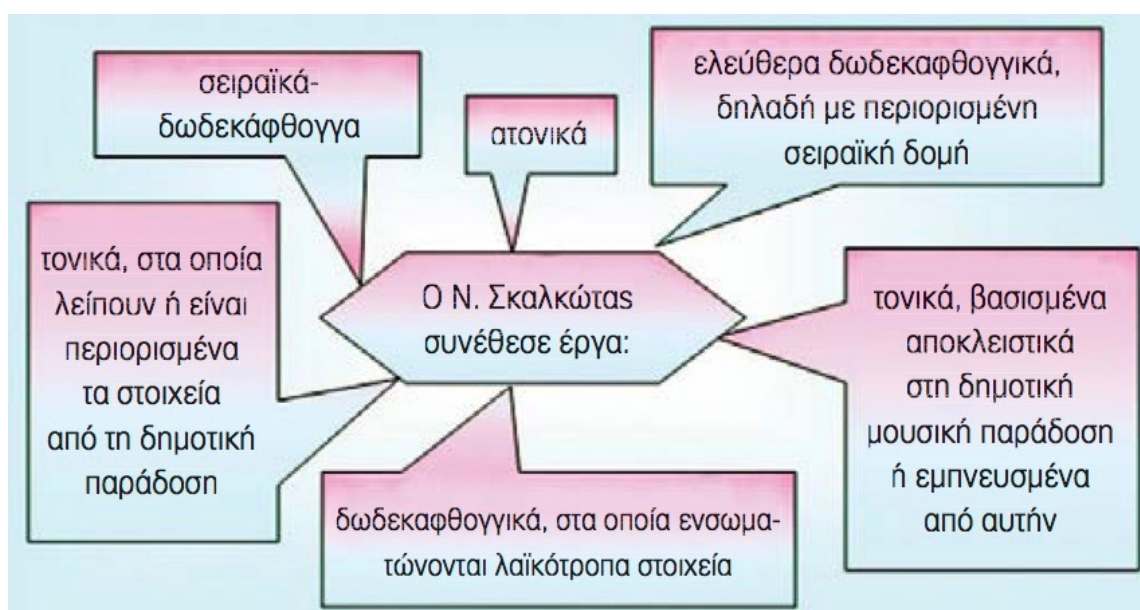
2.3.1 Νίκος Σκαλκώτας

Ο Νίκος Σκαλκώτας (1904-1949) στάθηκε από τους ελάχιστους Έλληνες συνθέτες της γενιάς του που είχε το ψυχικό σθένος να βαδίσει αντίθετα στο ρεύμα το άμεσου περιβάλλοντός του, υπηρετώντας την τέχνη του χωρίς ίχνος προσωπικής φιλοδοξίας και κατόρθωσε να δημιουργήσει ένα νέο κεφάλαιο στα νεότερα είδη μουσικής σύνθεσης, το οποίο εκ των υστέρων αποδείχθηκε ιδιαίτερα σημαντικό. Εισάγει νέες τάσεις στη σύνθεση της μουσικής, εμπνευσμένος από τη μαθητεία του κοντά στο

σπουδαίο δωδεκαφθογγιστή συνθέτη Άρνολντ Σαϊνμπεργκ.

Στο έργο του χρησιμοποίησε στοιχεία της ελληνικής δημοτικής μουσικής μέσα από την τονική, ατονική και δωδεκάφθογγη μουσική γραφή. Το σύνολο όλων αυτών των μουσικών ιδιωμάτων που χρησιμοποιούσε ο συνθέτης, καθώς και οι ποικίλες αισθητικές κατευθύνσεις στο έργο του, αντανακλούν σε μεγάλο βαθμό το πνεύμα της μουσικής του 20ου αι., κύριο χαρακτηριστικό του οποίου είναι η ποικιλία στα μέσα έκφρασης και οι συνεχείς εναλλαγές των στυλ.

Παρά τη σπουδαία αναγνώρισή του στο εξωτερικό, από το 1933 που γύρισε στην Ελλάδα, ο Νίκος Σκαλκώτας γνώρισε την αδιαφορία και την περιφρόνηση, με αποτέλεσμα να κλειστεί στον εαυτό του και να πεθάνει άσημος και στην αφάνεια. Πολλά χρόνια μετά, το έργο του αναγνωρίστηκε και στην Ελλάδα.

Τα σημαντικότερα έργα του θεωρούνται η "Εισαγωγή" και η "Επιστροφή του Οδυσσέα" (Συμφωνικές Σουίτες για ορχήστρα), οι "36 Ελληνικοί Χοροί" ([1] [2] [3]) για ορχήστρα, τα μπαλέτα "Η Λυγερή και ο Χάρος", "Τέσσερις Εικόνες" και "Η θάλασσα", καθώς και τα "Δέκα Σκίτσα" και η "Μικρή Σουίτα" για έγχορδα. Στα έργα του περιλαμβάνονται επίσης κομμάτια για πίανο, ένα οκτέτο, μουσική δωματίου κ.ά.

